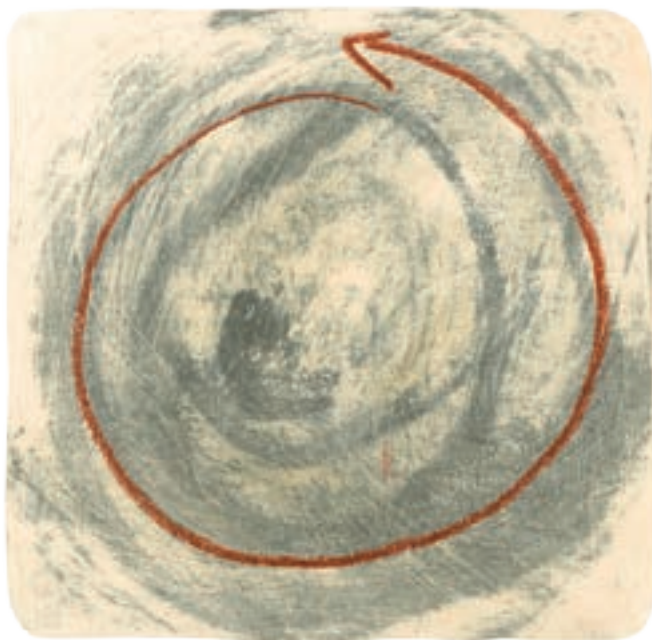
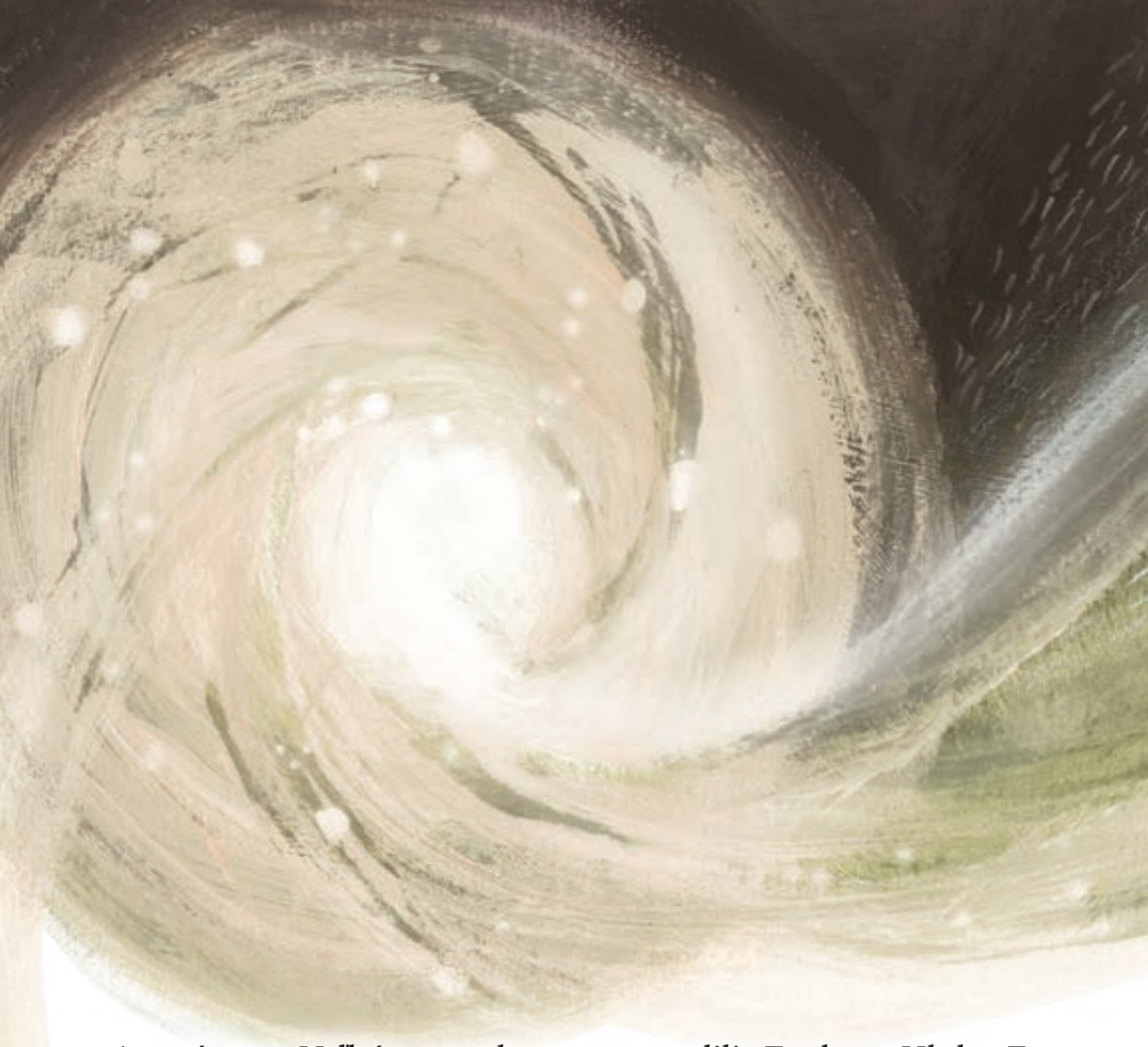

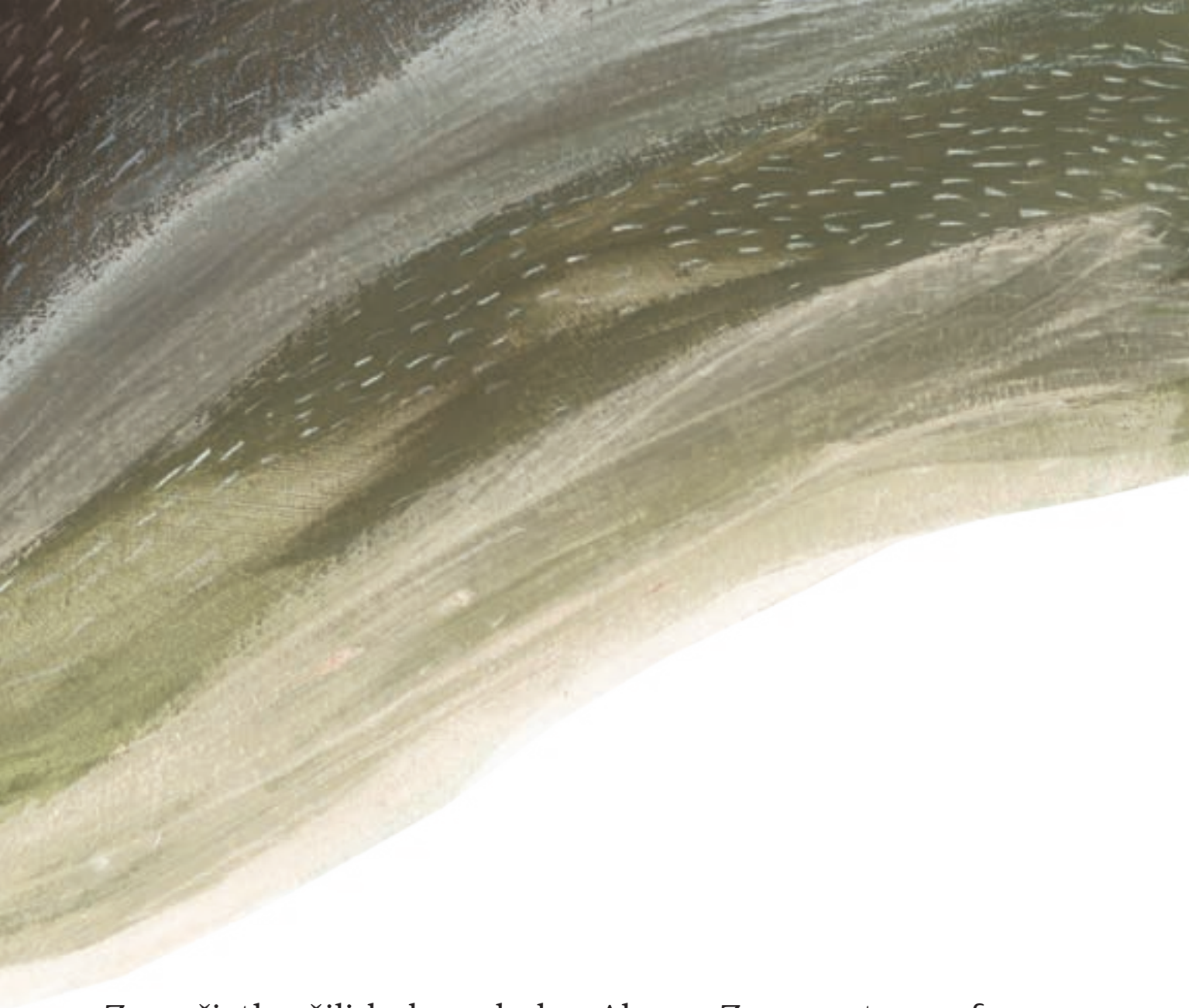
Kedysi dávno-pradávno, keď ešte neexistovala Zem, boli tu Zvuk a Hluk. Vznikli spolu s Vesmírom, a ten začal Veľkým treskom. Vo Veľkom tresku sa zrodilo všetko – priestor, hmota, energia a od tej chvíle vraj začal plynúť čas.

Aspoň tak to vravia nejakí múdri vedci. Ale keďže čas v podstate neexistuje, nie je celkom jasné ani to, ako to mysleli. Ved' pred Veľkým treskom mohol byť Stredný tresk a ešte pred Stredným treskom mohol byť nejaký Malý tresk a pred Malým treskom tu mohlo byť Nič. Takže „čas“ tu musel byť už dávno predtým, ako tu bolo Nič. Naše veľké mozgy, ktoré momentálne využívajú nejakých desať percent svojej kapacity, si však Nič nevedia predstaviť. A tak vymysleli čas, ktorý nám pomáha zorientovať sa na akejsi časovej osi, ktorá vyzerá asi nejako takto:

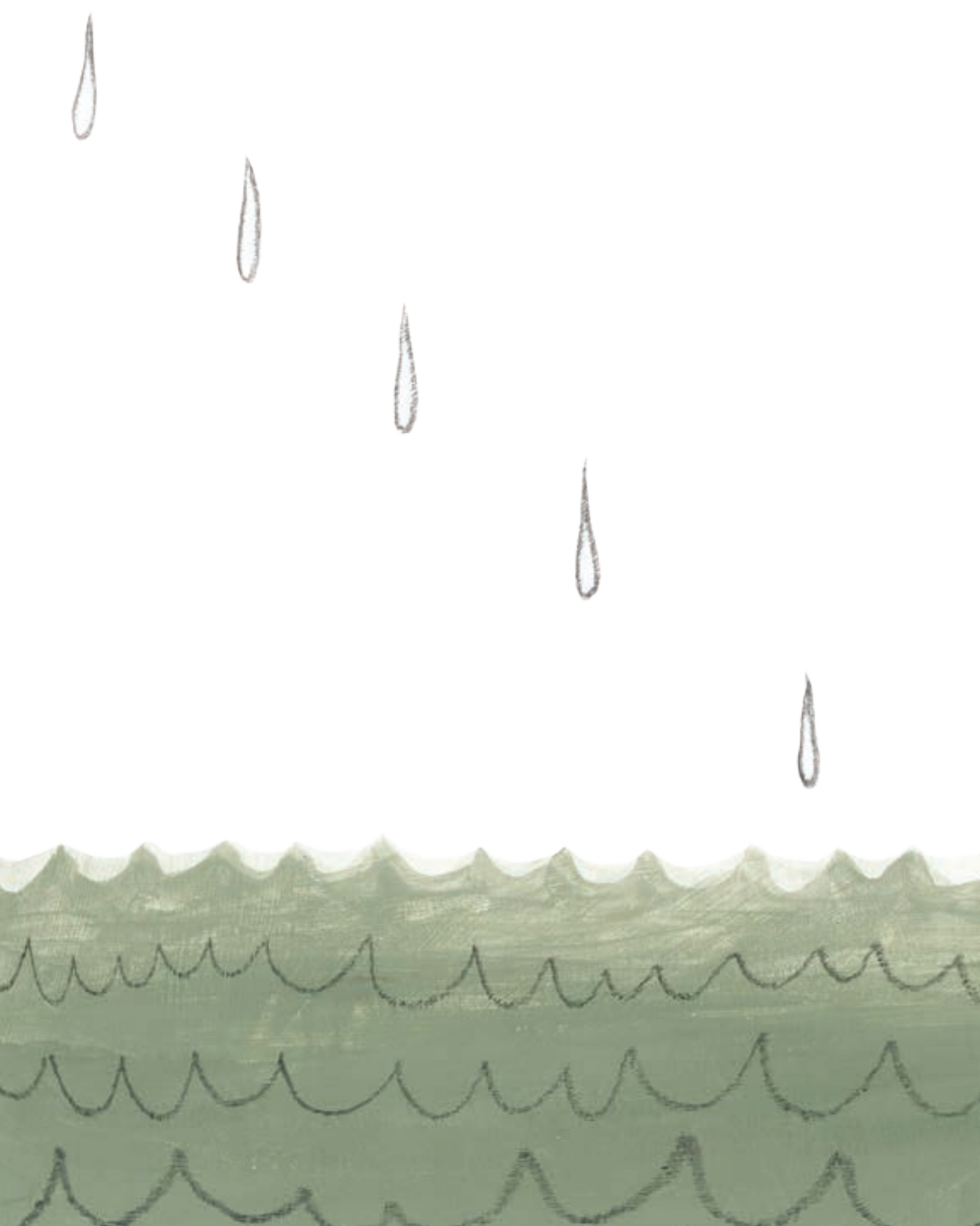
A práve s Veľkým treskom sa zrodili Zvuk a Hluk. Zo začiatku vôbec nemohli putovať vesmírom. Vo vesmíre bolo vákuum, ktoré im nedovoľovalo šíriť sa a rozliehať široko-ďaleko. Za tých čias jednoducho len boli. Vládnúť začali, až keď sa zrodili prvé hviezdy, planéty a galaxie. Vtedy sa usídlili na modrej planéte.

Zo začiatku žili bok po boku. Ako sa Zem postupne formovala, formoval sa aj Zvuk. Začala sa tam tvoriť atmosféra, vďaka ktorej sa konečne mohol šíriť a bolo ho počuť. Zvuku sa na Zemi veľmi zapáčilo. Túlal sa po planéte a vymýšľal rôzne zvuky na rôzne veci. Rozmanitosť okolitej prírody ho fascinovala. A tak si povedal, že ju učiní ešte čarovnejšou a obohatí ju o každé zvuky. A to dôkladne, aby to nebola pastva len pre oči, ale aj pre uši.

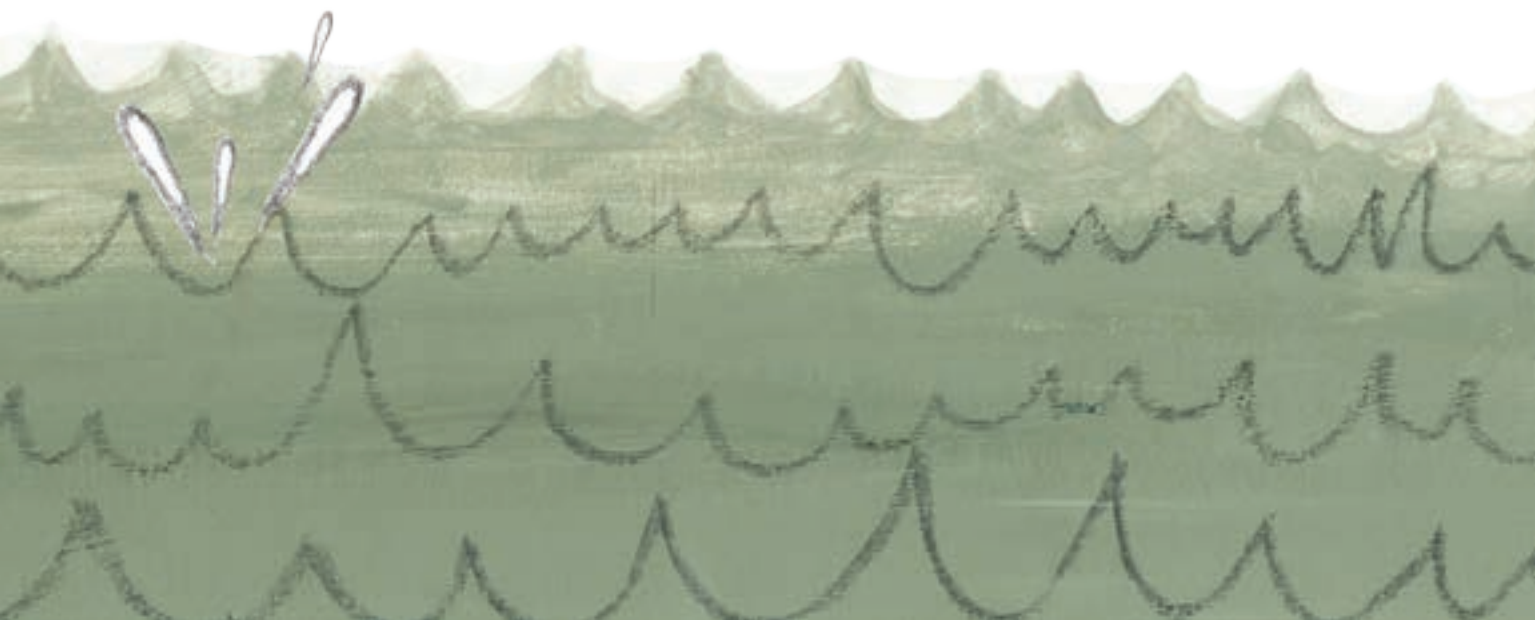

Najprv sa pustil do vymýšľania zvukov pre vodu. Vyhútal veľa druhov jej zurčania, lebo voda mala mnoho podôb. Dalo mu riadne zabráť, kým vytvoril zvuky pre každú jej formu. Nakoniec sa mu to predsa len podarilo. Vymyslel zvuk padajúcej kvapky, dažďa, búrky...

Videl, že z oblohy totiž padalo všeličo možné, v rôznych množstvách a intenzite, a tak tomu prispôbil aj jednotlivé zvuky. Ľahké prehánky mali jemnejší zvuk ako poriadny lejak. Potom však spoznal neskutočnú silu blesku a chcel preňho vymyslieť aj ohromný zvuk. A tak vydumal hrom. Vyšpekuloval aj hlas pre morské vlnky, ktoré obmývali jemný piesok na pláži, ale aj tóny pre veľké, divoké vlny, narážajúce do skál. Dal hlas aj vodopádom všetkých možných veľkostí.

Keď skončil s vodou, pustil sa vymýšľať zvuky pre vietor – hvízdajúci vetrík, zavýjajúci vetrisko, šuchot lístia, keď sa s ním vietor hrá. Vynašiel množstvo kadejakých veterných tónov.

Vymýšľanie zvukov ho tak pohltilo, že si ani nevšimol, ako sa na svete postupne začali objavovať rôzne tvory. Všetko to pramenilo vo vode, kde začal vlastne aj on. Najprv sa objavili maličké vodné tvory, z ktorých sa neskôr stali väčšie rybky a z niektorých dokonca vyrástli aj veľryby. Zrazu tam žilo obrovské množstvo rozmanitých vodných a polovodných stvorení.

Dlho hútal nad týmto vodným svetom a dlho, predlho ho pozoroval. Vymyslel pár zvukov pre vodné osadenstvo, ale po chvíli zistil, že ho v tomto morskom svete ani tak nepotrebuje. Majú svoje vlastné spôsoby, pomocou ktorých sa dorozumievajú a svoje vlastné pravidlá, pomocou ktorých sa navzájom „počujú“.

Tento tichý život mu trochu pripomínal jeho dávny svet, keď ešte Zem ani Vesmír neexistovali. A tak ponechal morský život tichým morským životom a putoval ďalej.

